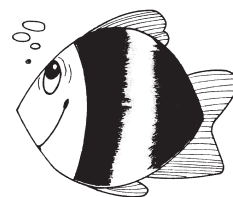

de colores

– az esztergom-budapest cursillo hírlevele –

TALÁLKOZÁS ARSENIO PACHÓN-NAL

(Arsenio Pachón, az alapító Eduardo Bonín közvetlen munkatársa és barátja. Nagylelkűen vállalta, hogy segít a magyarországi cursillónak tisztázni a félreértéseket, visszatérni, illetve megmaradni az eredetnél. Ezért, már két alkalommal ellátogatott hozzánk, előadásával, lelkesedésével, szakmaiságával, szeretetével instruál és lelkesít minket. A szerk.)

Arsenióval való találkozásom teljessé tette számomra a cursillo három napját. Olyan volt ez, mint egy régi bútordarabot meglátni új korában. Amelyről tudom, hogy nagyon értékes és szép, de a bútor fénye megkopott és az egyik lába helyett egy fadarab van beillesztve. Most viszont látom, hogy impozáns, gyönyörű, stabil, mindennek meg van a maga helye, rendeltetésének megfelelően használható.

Mi volt számomra megkapó, hol voltak az „aha-élményeim”? Szeretném megosztani Veletek.

Először is Arsenio személye, aki elsősorban nem tanítani akart, hanem a benne lévő Jézust akarta megmutatni nekünk. A jézusi elfogadást nem tanította számunkra, hanem példát adott arra. Amikor megérezte a mondandójának az újszerűségét és a részt vevőkben lévő ellenállást, a következőket mondta: „Minden jó úgy, ahogyan tettétek, mert jó szándékkal hoztatok áldozatot Jézusért. Csak azt vigyétek magatokkal, amit magatok is jónak láttok és megvalósíthatónak tartotok”. Érződött, az áldozat, amit a cursillón keresztül az Úr Jézusért tesz. Minden héten három este a cursillóé: a kiscsoporté, az ultreyaé és a vezetők iskolájáé. Közben járja a világot, különböző országokban viszi az üzenetet: Krisztus számít rád! Személy vagy (eredeti és megismételhetetlen), akinek barátokra van szüksége, és akiben Krisztus lakik. Felfedezni a másik

emberben Jézus Krisztust. Tudni azt: az emberek jobban hallgatnak barátokra, mint tanítókra.

A személy tiszteletét, nem csak mondják, hanem meg is élik. A cursillo felajánlja az örök negyedik napot. A cursillo nem az egyetlen út és módszer. Egy a sok közül. Vagy ahogyan mi mondjuk: először vagyunk keresztények és utána cursillisták. A cursillón keresztül akarjuk szolgálni Jézust. A Jézus iránti odaadottságunkat és szeretetünket akarja segíteni a kiscsoport és az ultreya. A legjobb és leghűségesebb Barátunk Jézus, és Vele akarjuk elmondani minden embernek, hogy Isten mennyire szeret Engem, Téged, Őt.

Isten szeretetének megtapasztalása és megtapasztaltatása a cursillo három napjának egyik fő élménye. Egyik utazásom alkalmával, amikor erre az áprilisi hétvégére emlékeztem vissza, az a költői kérdés jutott eszembe: elhinném-e azt, hogy Isten szeret, ha Jézus Krisztus nem adja az életét értem. Elhinném-e, hogy Isten úgy elfogad, ahogyan vagyok. Nem a múltamért, és nem a jövőmért. Nem kér változást tőlem, mint ahogyan Nikodémusztól és a samariai asszonytól sem kért, inkább azt ígérte nekik, hogy átalakítja őket. De vajon elhinném-e ezt, ha nem lennének olyan emberek az életemben, akiken keresztül megtapasztalom ezt a feltétel nélküli elfogadást. Az Isten a természetre épít, nem akarja elvenni az emberi természetünket

sem, hanem megszentelni az ő kegyelmével. Ez az alapigazság is végig vonul az egész cursillón. A cursillo is csak akkor tudja közvetíteni az Isten felénk áradó jóságát, ha az áldozatunkat mi is oda tesszük és meghozzuk Jézus kedvéért a részt vevőkért. Ha a jelöltek a mi áldozatunkon keresztül megélik az Isten mindent felülmúló szeretetét. Arsenio mondta: „A cursillo mozgalmat a cursillósok áldozata működteti és élte”.

Akkor, amikor a munkatársi csoport már 3 hónappal előtte elkezdte a készülődést, és imádkozik, hogy minden úgy történjen, ahogyan az Úr Jézus is szeretné, már ezt az isteni, természetfölötti szeretet működését készíti elő.

Az imádkozó háttér-közösség palánkában (háttérlevélben a szerk.) megnyilvánuló áldozata, a beszédek megértése, életünk azon részének megosztása, amely ahhoz a rollóhoz (beszélgetéshez szerk.) tartozik, annak megírása és elmondása, a vasárnapi énekes ébresztés, a záró ünnepségen az örök negyedik nap megelőivel való találkozás, illetve azzal a cursillós baráttal való találkozás, aki hívta őt, a munkatársak felkészültsége, nyitottsága, őszintesége, észrevétlen, de mindenre figyelő szolgálata, – ezt a szeretet élményét és misztériumát szolgálja. Megragadott Arsenio másik mondata is. Náluk, a reggeli szerenádót a küldő barátok éneklék, akikkel együtt reggeliznek, majd együtt hallgatják meg Krisztus üzenete a cursillistákhoz. Majd a ba-

Találkozás Arsenio Pachón-nal

rátok külön mennek és imádkoznak egészen a záró ünnepségig. Milyen szép! Micsoda áldozat! Ha nekem ilyenben lenne részem, soha nem felejténém azt a napot.

Krisztussal való barátságunk alapja a kiscsoport, ahová hetente megyünk és megosztjuk az életünk legfontosabb, legszemélyesebb eseményeit. Ahol valóban barátok találkoznak, és akik vágyódnak arra, hogy egymást erősítsék, bátorítsák és segítsék. Ezt eddig is tudtam, de az Arsenio tanúságtétele még világosabbá és tisztábbá tette a baráti kiscsoport jelentőségét. A cursillo szerves része, és örök negyedik nap legfontosabb programja az ultreyaival együtt. Arsenio kiscsoportja több évtizede (30 éve) működik, 5 házaspár hetente találkozik. Közös vacsora után külön szobába mennek a férfiak és külön szobába mennek a nők. Hozzáette nem feltétlenül szükséges az egynemű kiscsoport. Utána gondolva, arra jöttem rá, hogy sok előnye van annak, ha külön vannak a férfiak és külön a nők. A házaspárok is kicsit másképpen fogalmazzák társuk jelenlétében. Igazán mély és bensőséges megosztások veszélyeket rejtnek a férfi-női kapcsolatban. A baráti kapcsolódás az első ezekben a találkozásokban, mert csak ekkor tudom magam megnyitni a másik számára. Addig tud működni egy ilyen kisközösség, amíg a barátságot működtető tulajdonságok léteznek. A csoport teljesen önkéntesen alakul, szabad akaratukból akarnak összejönni. Ha valakit gátol valami a megosztásoknál és ezen nem lehet változtatni, nem is kell abba a közösségbe járni. Ha nem intim, ha nem zárt (hallott dolgok köztünk maradnak), ha nem rólunk szól, ha megmondják nekünk a „tutit”, ha nem lehet őszintének lenni, akkor oda nem kell mennünk.

Úgy gondolom, hogy ezek a kiscsoportos találkozások mindenki számára fontosak, mert mentálisan is segít abban, hogy egészséges lelkületű emberek maradjunk. Olyan ez, mint aki a testére is figyel

és ezért rendszeresen mozog, sportol. A cursillo szépsége, hogy meg akarja őrizni számunkra azokat az emberi értékeket is, amelyek erőforrások számunkra. Krisztussal való barátságunk is akkor lehet élő, ha van emberi tapasztalatunk arról, hogy milyen sokat jelent számunkra egy barát. Az Isten a természetünkre épít, és a barátságainkra. Mint családsegítő és szociális lelkigondozó tudom azt, hogy bármilyen nehézségben, krízisben, betegségben legyen valaki, az egyik legjobb „gyógyszer”, ha vannak olyan barátai az illetőnek, akikre támaszkodhat, és akik nem megváltoztatni akarják, hanem elfogadni olyannak, amilyen. A hétről-hétre való találkozásaink arról is szólnak, hogy megosztjuk egymással Krisztus életményeinket is, ami azt jelenti: Krisztus van középpontban, a Vele való kapcsolatunk, életünk meghatározója. Tapasztalataim között van olyan eset, amikor a cursillo három napja után eljött egy illető a régi cursillisták közé, és nem tapasztalta azt az örömet és jószágot, amit a három napban. Érthető most már számomra, hogy az ultreya nem kiscsoport, a kisközösség élménye, ami maximum 6 fő összehasonlíthatatlan az ultreyaival. A kis közösségi találkozó nem hittanóra, nem Szentírás olvasás és elmélkedés, nem beszámoló, nem egymás ellenőrzése, hanem egymás hordozása.

E hétféle előtt kérdés volt bennem, hogy a kiscsoportos együttléteket zártság, hogyan tesz bennünket nyitottá mások számára is. Arsenio Pachón által elmondott ultreya erre adott magyarázatot. A spanyolok az ultreya heti rendszerességgel tartják. Az első részében kiscsoportos megosztás, de itt bárkivel kerülhetnek együvé. A második részben egy tanúságtételt hallgatnak meg, amely valamelyik rollóhoz kötődik, és a végén szentségimádással zárul az együttlét. Itt van lehetőség arra is, hogy elhozzuk azokat a barátainkat is, akiket szívesen beavatnánk a cursillo rejtelme-

ibe, illetve ő maguk is érdeklődnek. Itt a kisközösségek jönnek össze, mint ahogyan a három napban este kinyitjuk az asztalokat. Olyan csomópont, ahol az útvonalak találkoznak, és onnan indulnak kifelé. Az ultreya nem a kiképzés helye, hanem a megélésé. A lelki vezetőnek nagy szerepe van, mert itt találkoznak emberközben a pappal a világi hívek, illetve azok az emberek, akik a plébánia területén élnek, de nagy kapcsolatuk nincs az egyházzal. Ezek az alkalmakon a munkatársak a szolgálat szellemében tesznek mindent. Figyelnek az új emberekre, akik ritkán jönnek, minden részletre, de anélkül, hogy a balkéz tudná, mit tesz a jobb.

A munkatársképzést ők Vezetők iskolájának hívják, ahová bárki becsatlakozhat, aki szolgálni szeretne az Úrnak a cursillon keresztül. Ez a szolgálat nemcsak beszédírást és mondást jelent, hanem imát, áldozatot, Palánkát és egyszerű fizikai munkát is. Ez az iskola folyamatos és nem befejezett. Mint ahogyan az ideál beszédben is halljuk: „befejezetlenek vagyunk, nyitottak a Végtelenre, és életünk végéig tanulunk”. Tehát nincs ilyen, hogy én már mindent tudok, nekem aztán ne mondja meg senki sem. Mindenki való valamire, de nem mindenki való mindenre. Ez a gondolat Arsenioéknál is fontos. Ismerni, szolgálni és szeretni - ez a vezetők iskolájának tömör mottója. Szükség van arra, hogy a munkatársak tudják kinyitni a szívüket, telve barátsággal. Őszintén megnyilatkozni, és életük titkát feltárni. Szükség van az akaratunkra, amellyel megvalósíthatjuk elképzelésünket és nemcsak jókat mondunk. És elengedhetetlen a képesség, hiszen senki sem tudja azt továbbadni, ami nincs meg benne.

Gulyás Zsolt atya

Folytatjuk...

Születésnap megemlékezést tartunk

**2010. július 17-én
délután négy órától
a Tours-i Szent Márton Plébánián
(1139 Budapest, Váci út 91/b. Uizafogó)**

Program:

16.00 Szentmise

17.15 Köszöntések

17.30 Agapé

**Mindenkit szeretettel hív és vár:
a Cursillo és a Házasság Hétfője
közösség**

Szívesen várjuk segítségeket, édes és sós sütekből, üdítőkől, borokból, valamint adományokból.

Cursillo: Juhász Kati és Karcsi, Bernolák Melinda és Béla

E-mail: juhaszkaroly60@gmail.com; bernolak35@freemail.hu

HH: Bodroghelyi Erzsébet és Laci, Forián Szabó Gabi és Péter

E-mail: bodroghelyilaci@gmail.com; gabipeter@pantelweb.hu

Aki a július 17-i ünnepségen nem tud részt venni, annak július 18-án, vasárnap lehetősége lesz a Budapesti Belvárosi Nagybaldogasszony Főplébánia, 1056 Budapest, Március 15. tér 2. (Erzsébet-híd pesti hídfője), a 10 órás nagymisén köszönteni a hívekkkel együtt a 80 éves Gyuri atyát.

ULTREYA, MINDEN CSÜTÖRTÖKÖN

A nyáron, június 24-i kezdettel ultreyát tartunk minden cursillót végzett, és nem végzett testvérünk számára a Piarista köz 1-ben, a 314-es teremben, 6 egymás utáni csütörtökön, délután 18-19 óra között. Kiscsoport, tanúságtétel, hozzászólás, szentségimádás a program. Pontosan kezdünk!

Mindenkit szeretettel várunk, hozd el ismerőseidet, és barátaidat!

A hat alkalom után, ősszel, a tapasztalatok alapján dönt a grémium a folytatásról. Segíts, hogy gyümölcsöző legyen az együttlétnünk!

Szeptember 11-én, szombaton 9 órától a belvárosi régió lelkinapja lesz.

Helyszín: Szent Kinga Közösségi Otthon: 1053 Budapest, Egyetem tér 5- sz. alatt, I. em. 5. Kapukód: 11.

Jelentkezés: Rébay Lajos (rebaybt@yahoo.com)

CSOKOR, A 79. NŐI CURSILLO RÉSZTVEVŐINEK ÍRÁSAIBÓL

Ami velem ott és azóta is nap, mint nap történik, szavakkal alig kifejezhető. Sírok és vidám, többek között húsvéti énekeket énekelek felváltva, már amikor a napi teendőim lehetővé teszik, hogy egy kicsit elengedjem magam.

Én akkor vasárnap reggel új emberként ébredtem. Az áldozatos, örömteli szolgálatteljesítés velem megérezte az önfeláldozó krisztusi szeretet örömét. Megrendítő melegség töltötte el a szívemet, és egész mellkasomat, végtelensége örömkönnyeiket csalt szemembe. Hogyan tudnám átadni másoknak is, ezt az élményt? – volt gondolataimban.

A reggeli készülődésre szánt idő, kb. 1/2 óra telt el ebben a csodálatos érzésben szobámban. A Szentlélek szállt le rám – mondom most, de akkor csak átadtam magam a boldogságos érzésnek. A reggeli előadásra összeszedtem magam valahogy, de megrendülésem olyan nagy volt, hogy azt sem tudom miről beszélt Zsolt atya.

Hasonló, a krisztusi szeretet áradásának személyesen nekem szóló, megrendítő élményeim azóta is többször voltak (megjegyzem korábban nem). Ezen kívül azt hiszem részesültem a megváltó kegyelemben is, amely engem kirántott a lelki sivárságból (ha nem félnék még a szótól is azt írnám pokolból), amelyben már néhány éve éltem. Ebben a kegyelemben az Atyák által, Te általad, és Munkatársaid által részesültem, akik pénteken és szombaton, és persze aztán vasárnap is nyitott szívvel, önmaguk teljes odaajándékozásával, felkészült előadásokkal, a Krisztus iránti szeretet örömével eltelve közvetítették számomra az Evangélium üzenetét. Hála nektek ezért.

Köszönöm imáitokat melyekkel ismeretlenül is már előre segítettek engem, köszönöm, hogy időt és fáradságot nem kímélve megadtátok nekem a lehetőséget, hogy én is megnyissam szívemet az Isteni szeretetnek.

De colores, Dékány Dóra.

- ❖ -

Azért jelentkeztem igazából erre a lelki gyakorlatra, mert vágytam egy kis feltöltődésre és egy barátnőm ajánlotta. Vágytam kapcsolódni, egy kicsit elvonulni a hétköznapokból, eltávolodni a megszokott teendőtől, kicsit csendben, egyedül lenni. A töltkezés nagyon jól sikerült. Egy régi mamatárssal is összehallgattam, akivel 18 éve nem láttuk egymást, gyermekeink is felnőttek már, jó volt újra beszélgetni. Több barátot is szereztem ezen a hétvégén. A lelki beszélgetések őszinték voltak, és megtapasztaltam azt, hogy másnak is vannak fájó pontok az életében, sőt az enyémeik már nem is olyan fájóak azok után, hogy mások is őszintén elmondták gondjaikat. Jézusra kell bízunk magunkat és gondjainkat! Engedni kell, hogy Ő segítsen. Nem nekem kell mindent megoldanom!

Szeretettel, de colores EMKati

- ❖ -

Nagyon nagy örömmel gondolok vissza a hétvégére. Én voltam már sok ilyen lelki gyakorlaton, így egy kicsit szkeptikusan vártam, mert nem tudtam elképzelni, hogy sok újat fogok tapasztalni. Ugyanakkor nagyon vártam, mert egy kicsit elfáradva, és kedvetlenül teltek az utóbbi hetek.

Nagyon nyitott, kedves embereket ismerem meg személyetekben, és olyan embereket, akik lelkesen és fáradságot nem ismerve, szívüket, lelküket kitették értünk. Jó volt megállni, és végiggondolni, hogy hol tartok az Isten és az emberekkel való kapcsolatomban. A gyerekeimnek szoktam mondani, hogy a misére sem azért kell járni, mert az Istennek van rá szüksége, hanem azért, hogy a vele való élő kapcsolatot megőrizzük. Ebben sokat segített a hétvége. Megtapasztaltam, hogy sok a dolgom az emberek között, és az Istennek az imában is sokkal közvetlenebb lehetek. Még mindig egy kicsit a föld felett járok, és szívesen énekelgetem

a De Colores dalt, amitől nagy melegség járja át a szívemet. Tudom szebbnek látni az Isten nekem teremtett világát (ami nem nehéz), és az embereket is. (ez néha kicsit nehezebb) Köszönök mindent:

Fodorné Kati

- ❖ -

Tegnap kb. 1,5 órát beszélgettem a közösségvezetőnkkel, és még így se mondtam el neki mindent. És alig várom már a ma estét, hogy a lelkiatyámmal is beszélgethessek. De már meséltem a sógornőmnek, a barátnőmnek, a mamámnak. Legszívesebben elmondanám mindenkinek! És elküldenék mindenkit cursillóra.

Még sose volt részem ilyen tapasztalásban. Hazajöttem és napok óta azt érzem, hogy nem tudok nem-beszélni Istennel. Folyton ott érzem magam mellett. Az utcán, az autóban, az otthon csöndjében. Azon kapom magam, hogy nem tudok kérni Tőle. Csak a „köszönöm” tölti ki az imáimat. Azt hiszem, ez valami ahhoz hasonló élmény, amit eddig felnőttkori megtérőktől hallottam, és amiért mindig is irigyeltem őket. Megtapasztalása Isten szeretetének, irgalmának, békéjének, derűjének. Az isteni örömmel. Folyamatosan a De colores dalt dúdolom, énekelek, még a furulyát is elővettem a szekrényből. Végre nem a magam szomorúságával vagyok elfoglalva, érdekelnek mások dolgai, nem érzem reménytelennek a helyzetemet, nem gondolom, hogy Isten elfelejtett engem. Úgy érzem, most adott valami feladatot, amire már rég vágytam, de megkötöztek saját gyarlóságaim, sebzettségem. Nagyon boldog volt az a pillanat, amikor a végén, a kereszt átadásakor Zsolt atya Isten személyes üzenetét közvetítette számomra. Legalábbis én így éreztem. Mondta előre, hogy a végén majd elhangzik, hogy „Krisztus számít Rád” és hogy erre mit feleljünk. Mégis, amikor csak nekem mondta ki ezt a három szót, az sokkalta személyesebb volt minden másnál, amit eddig megtapasztaltam, vagy legalábbis amit fel tudok eleve-

níteni. Ez a mondat, azóta naponta a szívembe cseng és békével és örömmel tölti el a szívemet. Istennek hála, hogy elhívott Leányfalura, hogy megnyitotta a szívemet és betöltötte szeretetével! Azt hiszem, azt a bizonyos Isten-méretű úrt a lelkemben, most Isten csordultig töltötte Istennel.

Szeretettel: Kinga

- ❖ -

Nem tudtam hogyan foglalhatnám össze azt a sok érzést, benyomást, élményt, amit a Cursillo jelentett nekem. Ma este viszont meghívott a férjem édesanyja egy gyönyörű koncertre a Művészetek Palotájába és miközben hallgattam a muzsikát megfogalmazódott bennem a következő:

Két évvel ezelőtti megtérésemet 15 év eleinte bizonytalan, majd egyre lelke-sebb készülődés előzte meg. Mióta rátaláltam Jézusra folyton igyekeztem az ő szemével nézni másokat és Önmagammat is. Nem volt ez mindig egyszerű, sokszor homályos volt a kép előttem. A Cursillón megkaptam a „szemüveget”. Úgy érzem, most már sokkal biztosabban látom, hogyan higgyek, szeressek, dolgozzak, éljek. Köszönöm ezt mindazoknak, akik segítettek az utamon!

De colores! Kőszegi Krisztina

- ❖ -

Fantasztikus élmény volt már eleve az a fajta kikapcsolódás, hogy se munka, se család – értsd jól – semmi házimunka, csak én. Aztán ráéreztem arra, hogy ebben a nagy nyugalomban ott van a *többi cursillista*. Pénteken, amikor a leveleket kézhez kaptuk, rájöttem arra, hogy *Isten* a legfontosabb.

A 3. nap végére teljesen tisztán éreztem, hogy változtatnom kell sok mindenben. Sok kicsi dolgon, apró lépésekben, és ha a sorrend mindig helyesen Istennel kezdődik, akkor sokkal könnyebb a nehézségeket is elviselni. Minden nap meg kell küzdenem azért, hogy a helyes sorrendet fölállítsam, és a nap végéig meg is tartsam.

De colores! Ági

- ❖ -

Hálás szívvel gondolok a Leányfalun eltöltött pár napra. A cursillóban a legnagyobb ajándék a Jóisten felénk forduló nagy-nagy szeretetére való rácsodálkozás volt a csendben, a közös elmélkedésekben, a szép szentmisékben, *testvéreink tekintetében, őszinte szavaiban*.

Nagy-nagy öröm volt, ahogy össze tudott melegedni a szívünk az együtt töltött napok során, így valóban megtapasztalhattuk, hogy az **Isten országa köztünk van**.

Segített elfogadni magamat úgy, ahogy vagyok, de segített abban is, hogy a társamban is fel tudjam fedezni az Isten arcát.

Szeretettel Berndtné dr. Szelőczey Andrea

Szept. 30-október 2. között
Leányfalun, a Szt. Gellért lelkigyakorlatos Házban
a cursillósok számára *lelkigyakorlatot*
tart Székely János püspök atya,
és Herpy György atya.
Kezds szeptember 30-án, csütörtökön,
a ½ 7-es vacsorával.
Befejezés október 2-án, szombaton
a délutáni órákban.
Jelentkezés: Dr. Velencei Katalinnál
a +36-20-426-2716 mobilon, illetve
velkatalin@freemail.hu levélcímen.

- ❖ -

A cursillo egyszóval csodálatos volt, az életemben egy olyan élmény, amit soha nem felejték el és mindenkinek, aki nyitott az Isten felé vezető úton tudást és tapasztalatokat szerezni, ajánlani tudom, és ajánlani fogom.

Szüksége van az embernek arra, hogy megálljon az élet hajszájában, kiüresedjen, elmélkedjen önmagán, hitén, Isten jóságos szeretetén, eszméljen és ezeket a tapasztalatait megossza másokkal.

Úgy vélem az asztaltársaság négy tagja

el tudta fogadni egymástól azt az ajándékot – egymás elfogadását, az így létrejött „szeretetkapcsolatot” – ami a három nap alatt kiteljesedett közöttünk.

Az előadások után a felmerült témákról az asztaltársaság „beszélgetett”, és itt volt igazán lehetőségünk arra, hogy figyeljünk egymásra, s a kezdetben még nehezebben oldódó társainkkal megosszuk gondolatainkat, érzéseinket. Én (ügyvéd foglalkozásom ellenére) a magánéletben nehezen oldódó, zárkózott, kevés beszédű ember vagyok, rövid idő után azonban azt vettem észre, hogy már akartam megosztani a többiekkel saját gondolataimat, élményeimet, és szerettem hallani a többiek véleményét, gondolatait. Így találkozhattak itt lelkeink.

Végül remélem és várom a folytatást, hogy valamiképpen folytatódjék az ünnep, a „negyedik nap”, amelyért már nekünk egymás testvéreiként megtalált cursillós társaknak kell tennünk. Én hiszem, hogy küldetésünk van, melyet mindenki megtalált vagy hamarosan meg fog találni és be fogja váltani hátralevő életében.

DE COLORES Szerencsés Angéla

- ❖ -

Lehet-e szavakba önteni a fölfoghatatlant?

Más lett bennem s körülöttem valami, de képtelen vagyok arra a „negyedik nap” első perceiben, hogy egzaktan megfogalmazzam a változás mibenlétét, még pontosabban: amikor formálom a szavakat, – tőlem eleddig idegen módon – patetikus tartalom körvonalazódik.

Évekkel ezelőtt életem mélyrepülését túlélve a zsoltárossal kiáltottam: a mélységből kiáltok hozzád Uram, s bár meghallgattattam, a katarzis elmaradt... Nyitott szívvel, de hitetlen Tamásként érkeztem hozzátok, azzal a biztos tudattal, hogy ugyan valami nagyon hiányzik az életemből, de túlzott reményeim nem voltak a tekintetben, hogy meglelem-e azt, ami a hitást kitölti. Repdeső örömmel írom: igen! Katartikus erővel fedeztem föl közvetítésetekkel Jézus ölelő szeretetét! A cursillóról hazafelé betértem református lelkész barátnőmhöz. Rám nézett, s fölki áltott: – Te

jó ég! Mi történt veled? Sugárzol, mint a nap! Megkérték a kezéd?

Egy pillanatra megdöbentem, majd gondolkodás nélkül szakadt ki belőlem a válasz: – Igen, megkérték! S igent mondtam...

Azt gondolom, talán ez a történet a legtöbb, amit e percben biztonsággal leírhatok

a 79. női cursillo rám gyakorolt hatásáról.

De colores! Vadász Judit

- ❖ -

Sokszínnú, más-más értékekkel, talentumokkal gazdag és gazdagító egyénisé-

geteket áldja meg és erősítse! Hála Nektek a sok átgondolt igaz szóért és hiteles tanúságtételért, amely gyakran szívbe markolóan szép vagy fájdalmas volt. Nagyon jól éreztem magam, mint a Tábor hegyén!

Váraljai Istvánné Teréz

ITT VAGYOK, ENGEM KÜLDJ EL! (IZ 6,8)

Közel hét évvel ezelőtt, 2003 őszén érkezett az első hívás. Babály András atya, aki Munkácson szolgált misszióban, szeretne volna feléleszteni és meggyökereztetni a cursillót Kárpátalján. Néhány évvel korábban a nyíregyházi munkatársak már tartottak cursillós hétvéget Nagyszőlősen, de valamiért megakadt a folytatás. András atya hívásának sem tudtak eleget tenni, ezért Felföldi atya tőlünk kért segítséget. A Grémium felkérésére nem igazán lelkesen mondtam igent a rektorságra. Rövid volt a felkészülési idő, és novemberben kellett utazni. A körülményekről lesújtó hírek érkeztek. Végül, mint mindig, az Úristen állt mellém. Eszembe juttatta a címben szereplő Izajás idézethez kapcsolódó egyik régebbi imámat, és egy összeszokott munkatársi közösségen keresztül lelkesített. Így megtartottuk a 3 női cursillót Kárpátalján 2003. november 27-30-ig. A férfiak cursilloin továbbra is a nyíregyházi munkatársak „dolgoznak”.

Azóta nyolc női cursillót tartottunk részben Munkácson egy kollégiumban, részben Szinyákon, az egyházmegye lelkiigazgató házában. A létszám, a férőhelyhez igazodva, 21 és 32 fő között változott, s már az első alkalommal voltak csendes munkatársak, akik még a nyíregyháziak által tartott cursillon végeztek. Őket egy – budapesti – gyakorlott munkatárs mellé ültettük az asztalnál, ismét átélhették a cursillót, ugyanakkor már „belekóstoltak” a munkatársi szolgálat örömeibe, felelősségébe.

A legközelebbi magyarországi munkatárs-képzőre, 2005. januárban, András atya 2 női és 3 férfi jelöltet hozott magával. Az asszonyok, előzőleg mindhárom női cursillon részt vettek csendesként, egy gyakorlott munkatárs mellett. Ennek eredmé-

nyeként, 2005 novemberétől a női cursillokon mindig van kárpátaljai beszélő munkatárs is. Eleinte négyen, öten utaztunk Budapestről, s az ottani két munkatárstól csak egy-egy beszédet kértünk. Így lassan belenőttek a szolgálatba.

2008 szeptemberében megtartottuk az első munkatársképzőt Rahon. Ezen tíz új női és 4 új férfi jelölt vett részt, valamint – mélyítésül – ott voltak a korábban Magyarországon végzett, s rendszeresen dolgozó munkatársak, valamint két atya. Egyikük, Mikulyák atya előzőleg már részt vett egy leányfalui munkatársképzőn, amelyen, Tamás atyával külön átvették a papi beszédeket is. A képzés végén mindenki kapott egy beszédet, amit oda-haza meg kellett írnia, s két hónap után, Ungváron másfél napos hét végén számoltak be elvégzett munkájukról. A javítás mellé új beszédet is adtunk nekik. Ez után még két alkalommal voltunk „felkészülésen” András atyával (ő közben haza került a misszióból) és Ocskay Mártával. Azóta postán, e-mailen érkeznek az újabb beszédek. Mártával igyekszünk az itthon megszokott felkészülés menete szerint (íma, megosztás, javítás a vázlatok alapján) átnézni, javítani a kapott anyagokat. Nagy örömmel készültünk a 2009. novemberi női cursillóra, amelyen már hat civil beszédet ottani munkatárs mondott volna. Sajnos a H1N1 borította terveinket. Akkor nem csak az ősi cursillók maradtak el, hanem egyéb egyházmegyei képzések, lelkiigazgatók is. Ezek pótlása besűrítette ez év első felének programjait, így hely hiány miatt még nem sikerült időpontot találni az idei cursilloknak. Bízom benne, hogy az Úristen ébren tartja lelkesedésüket, amit az évenként ren-

dezett "országos" ultreyajuk is táplál. Talvay Majnek püspök atya misézett nekünk és lelkesítette a résztvevőket. Ő minden alkalommal meglátogatja az éppen aktuális cursillót. Szombaton együtt vacsorázik velünk, és dicséri, bátorítja, buzdítja a jövődő cursillistákat. Az egyik férfi cursillon maga is részt vett, így tudja mit élnek át a három napban azok, akik odaadják életükből ezt az időt Istennek. Lelekesedésüket mi is igyekszünk táplálni. A magyarországi cursillo 20 éves jubileumára András atyával és Mártával 7 munkatársat láttunk vendégül. Arsenio Pachón és Juan Ruiz februári előadásaira Mikulyák atya jött el három segítőjével. Itt létekor meghívta Székely János atyát idén júniusi „országos” ultreyajukra, amelyre 25-én utazunk. Úgy gondolom, minden találkozás mélyíti bennünk is a küldetés örömeit és felelősségét.

Az elmúlt évek ajándékaihoz tartozik, hogy ismételten tapasztalhattam, az Úristen soha nem kíván tőlem lehetetlent, de még csak erőmet meghaladó dolgokat sem. Amikor számít rám, amikor hív, mindig alkalmassá tesz a feladatra. Nem csak elvette szorongásaimat, de fizikai és lelki erőt is adott. Újabb arcát ismerhettem meg kárpátaljai testvéreimen; segítő szeretetét mutatta meg, amikor mindig sikerült olyan munkatársi közösséggel elindulni, akikkel kölcsönösen támogattuk, gazdagítottuk egymást egy-egy hosszú utazás, az átlagosnál több napot igénybevevő cursillós hét vége alatt. Örömmé tette a szolgálatot. Nekem csak az igent kellett kimondani.

Arató Márta

MUNKATÁRSI MÉLYÍTŐ, AVAGY MUNKATÁRSKÉPZŐ ÚJ FORMÁBAN

2010. június 11-13 között renthagyó munkatársképzőn vettünk részt, rektorok, munkatársak és leendő munkatársak. A rövid együtt létünk célja a lelkesedés újra élesztésén kívül, a cursillo 3 napja összefüggéseinek áttekintése volt. Arsenio Pachon áprilisi előadásai megerősítették a szándékot, hogy újításra, megújulásra van szükség.

Gulyás Zsolt atya vezetésével Arató Márta, Fabók Ildikó, Velencei Kati és Csákó Gyula két hónapon keresztül készültek erre az új vállalkozásra. Az első öröm a viszontlátás öröme volt. Ebben a házban itthon vagyunk, és mint régen látott családtagok öleltük egymást. Zsolt atya bevezetője s Székely János püspökátya elmékedése után renthagyó, játékos beszélgetés és ismerkedés következett. Ezek a rövid találkozások, örömteli vagy fájdalmas élmények megosztása, őszinte hangot és vidám hangzavart eredményezett.

Szombaton a cursillót összefoglaló előadásokat hallgattunk, és az utána lévő kiscsoportokban cursillós élményeinket osztottuk meg egymással. Kati, reggel az alapkorról beszélt, célja, alapelve, módszere témában. Ildikó remek áttekintését adta a civil és papi beszédeknek, különös figyelemmel arra, hogyan épülnek egymásra. Márta a civil beszédek példáinak megírásához adott segítséget, bemutatva, mi a jó illetve buktató az adott rolló írásakor.

Gyuszi vasárnap a 4. örök nap kapcsán arról osztotta meg gondolatait, tapasztalatait, hogy mennyire fontos a kiscsoport és az ultreya ahhoz, hogy a cursillón kapott lángot megőrizzük, életben tartsuk. Zsolt atya vezette a 2 napot, de nemcsak keretet, iránymutatást adott, hanem kényeztető szeretettel vett körül bennünket. János atya érzésekkel teli, személyes élményein keresztül tanító prédikációval koncelebrálta a vasárnapi szentmisét számunkra.

Mit adott ez a két nap? A különböző területeken szolgálók tapasztalatainak, élményeinek megosztását, újraéledő barátságokat, mélyre menő folyosóbeszélgetéseket, új ismeretségeket. Megerősödött bennünk, hogy dolgunk van a cursillóval, amit roppant logikus rendben alkottak meg Bonnin és segítői. Tudatosodott ismét bennünk, hogy jó úton vagyunk, de van mit tanulnunk. Folyamatos képzésekkel valósítható meg a fejlődésünk, amivel mélyebben és alázatosabban szolgálhatjuk Istent és embertársunkat.

A hétvégén olyan átfogó összefüggéseket ismertünk meg, amik segíthetnek a beszédek megírásában és a jelöltekben felmerült kérdések megválaszolásában.

Köszönjük áldozatos munkátokat.

De colores: Judit

TESTVÉREK! ÉN TALÁLKOZTAM AZ ÚRRAL!...

2009. novemberében egy ködös, esős hétfőn, Leányfalun, a 78. női cursillón. Igaz, nem először találkoztunk. Loyolai Szent Ignác utódai évek óta tanítgatnak arra, hogyan hallhatom meg az Úr hozzám intézett szavait, sőt elkalauzoltak már a Tábor hegyére is. A korábbi találkozásokról nagy szerelem lett; eljegyeztem magam Jézus Szent Szívével, és vele azóta is boldogságban élek. Csakhogy eddig többnyire kettesben töltöttük az időt, és – bár ennek a Szívnek a gazdagsága valóban kimeríthetetlen – egy idő után valami mégis hiányzott. Gondolkozni kezdtem, mi is lehet az, amikor eszembe jutott korábbi lelkivezetőm egy mondata: az élet = kapcsolatok. És akkor hozzáfogtam a kereséshez. Sokáig vándoroltam, sokféle közösséggel megismerkedtem, és sokszor kértem imádságban az Urat, mutassa meg, hol a helyem. A hosszú „advent” során egyszer Székely János atya a

magá szelíd módján - mintegy mellesleg – megemlítette, hogy a cursillo az egy „ütős” dolog. Rövidesen egy – már cursillista – barátnőm mesélt arról, hogy a betegségével járó megpróbáltatásokat nem tudta volna elviselni a közösség támogatása nélkül, és meg is hívott a soráikba. Ezek után biztos voltam abban, hogy az Úr küld Leányfalura.

Első, ami magával ragadott, Zsolt atya mindig derűs, humoros, egy kiscsajnak örömet sugározni képes egyénisége. Nem tudtam nem mosolyogni a társaságában, pedig korábban ez ritkán sikerült. Nagy hatással voltak rám az atyák tanításai és a testvérek tanúságtételei is. Hallva azt, hogy szeretett bűnösök vagyunk, és korlátainkkal együtt kell átadnunk magunkat Istennek, azt tapasztaltam, hogy napról-napra hullanak le rólam a bilincsek, melyeket a megfelelés kényszerének hatására raktam magamra. Alapvetően racionális

lény lévén, az ideál fogalmának a cursillo szerinti értelmezése gondolati előrelépést jelentett. Szívem melengető volt számomra az Izajás szavaival kapott üzenet: ahogy a vőlegény nőül veszi a leányt, úgy ölel magához a te Megváltód. Az Újszövetség Jézusától kérem a kegyelmet, hogy egyre kevésbé kelljen szomjaznia miattam, képes legyek elfogni: egyedül értem is meghalt volna, és hogy szabadon Rá bízhatom magam, a gondoskodás nem az én dolgom. Leginkább pedig azt kérem, be tudjam fogadni a Szentlélek erejét, és hogy élő tagja lehessen annak a közösségnek, ahová Ő hív. Észrevettem azt is, hogy az én háromlábú székem lábai bizony nem egyformák, és a középpont sem mindig Jézus. Rádöbentem, eddig nemigen jutott eszembe az, hogy apostoli küldetésem is van. Nagy és komoly feladat lesz számomra ezután a 4B gyakorlása éppúgy, mint békeséget és fényt vinni oda,

ahová megyek, beleélni a világba az 5. evangéliumot és sok gyümölcsöt teremni. Szíven talált a buzdítás, hogy nem zárkozhatom el a világtól, hanem szeretnem és azáltal alakítanom kell azt. Egészen világossá vált számomra, hogy legfontosabb teendőm most megkeresni azt a csoportot, ahol társaimmal együttműködve teljesíthetjük a küldetést, amit Krisztus ránk bízott. A közösség – élmény első tapasztalatait a Szent Cecília asztalánál ülő testvéreimmel élhettem meg. Meglepve láttam a beosztáson, hogy én vagyok az asztal „főnöke”. Nem volt kis feladat ebben a szerepben egyensúlyt találni a szeretetteljes elfogadás és a csoportbeszélgetés szabályainak betartatása közt. A többiek gondolatai gazdagítottak, alkalmat adtak arra, hogy minőségi időt szenteljek számuk-

ra, engem pedig megnyílásra ösztönöztek. Öröm volt megtapasztalni, hogy a köztünk lévő bizalom, elfogadás, szeretet óráról – órára növekedett. Amit ott az asztalnál megéltünk, az egyszer csak elkezdett kifelé sugározni. A második napon egészen másképp tekintettem a szobatársamra és a más asztalnál ülőkre, mint megérkezésünkkor. És a kör fokozatosan növekedett. Amikor megkaptuk az értünk imádkozó testvérek leveleit, nem hittem a szememnek: egy, kettő, három, négy, öt, hat... Érttem ennyien imádkoznak? Rám ennyien gondolnak? Szentmisét ajánlanak fel ismeretlenül, hogy kiesdjék számomra Isten kegyelmét? Na ezt már nem tudtam száraz szemmel elviselni... Az ajándékok koronája a záróünnepség volt. Ekkor megtapasztalhattam, hogy a szeretet sugárzá-

sa nem áll meg a lelkigyakorlatos ház falainál. Amikor megláttam az odasereglett régi cursillistákat, az ő szemükből is sugárzó fényt, a szívükből áradó szeretetet, számomra a menny leszállt a földre. Akkor, ott megértettem azt is, hogy Krisztus hívása nem csak Leányfalura szólt a 78. női cursillo-ra, hanem holnapra, holnaputánra és szől ezután életem minden napjára.

Ujjongó szívvel adok hálát Isten jóságáért, mondok köszönetet valamennyi munkatársának, akik lehetővé tették ezt a felemelő találkozást, és kérem a Végtelen Szeretet kegyelmét, hogy meg tudjam tenni mindazt, amit kíván tőlem; az Ő dicsőítésére, testvéreim és a magam épülésére.

Somos Zsuzsanna

Nyáron gyűjteni bölcs emberre vall, aratáskor aludni szégyen az emberre. Péld 10,5

Minden olvasónknak jó pihenést kívánunk, testben és lélekben egyaránt.